

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 33T/89/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115010913
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pamela Záleská
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2016:4115010913.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, samosudcom Mgr. Pamelou Záleskou, v trestnej veci obžalovaného W. J. N., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Nitre dňa 27.07.2016, takto

rozhodol:

Obžalovaný Mgr. J. N. narodený XX.XX.XXXX v Q.,
trvale bytom W. H. XX,

sa uznáva za vinného, že:

ako otec maloletých detí Y. N., narodenej XX.XX.XXXX a W. N., narodeného XX.XX.XXXX, bytom u matky W. Y. Q. v B., hoci má k týmto vyživovaciú povinnosť priamo zo Zákona o rodine a uznesením Okresného súdu Topoľčany č.k. 9P/51/2014-33 zo dňa 19.03.2014, právoplatným dňa 19.03.2014, bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej Y. N. sumou 27,13 eura mesačne od 19.03.2014 a výška vyživovacej povinnosti na maloletého W. N. za obdobie od 26.05.2014 do 24.09.2014 bola určená povereným príslušníkom PZ s poukazom na ustanovenie § 7 odsek 1 Trestného poriadku sumou 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona mesačne a následne rozsudkom Okresného súdu v Nitre č. k. 24P/52/2014-109 zo dňa 28.08.2014, právoplatným dňa 24.09.2014, bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej Y. N. sumou vo výške 80 eur mesačne a na výživu maloletého W. N. sumou vo výške 70 eur mesačne, ktoré je povinný platiť vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred do rúk matky počnúc právoplatnosťou rozsudku, vyživovaciú povinnosť si neplní od 25.06.2014 na maloletého W. N. a od 01.07.2014 na maloletú Y. N. a tak ku dňu 27.07.2016 dlhuje na výživnom do rúk matky sumu spolu vo výške 558,52 eura, pričom v dôsledku neplnenia vyživovacej povinnosti je matka detí odkázaná na finančnú pomoc svojich rodičov a na základe rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany č. TO 1/OHNNVAŠSD/SOC/2015/25975-0003 zo dňa 26.02.2015, právoplatného dňa 02.03.2015, jej je vyplácané náhradné výživné na maloletú Y. N. vo výške 80 eur mesačne počínajúc dňom 01.10.2014 a na základe rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany č. TO 1/OHNNVAŠSD/SOC/2015/26488-0003 zo dňa 25.02.2015, právoplatného dňa 01.04.2015, jej je vyplácané náhradné výživné na maloletého W. N. vo výške 70 eur mesačne počínajúc dňom 01.11.2014,

t e d a : najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a činom vydal oprávnenú osobu do nebezpečenstva núdze,

t ý m s p á c h a l : prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j) Trestného zákona a nezistiť žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona výkon uloženého trestu podmienene odkladá.
Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

Podľa § 50 odsek 2 Trestného zákona a § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné podľa svojich schopností.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby Okresného prokurátora v Nitre prejednal súd trestnú vec proti obžalovanému W.. J. N. (ďalej len „obžalovaný“) a za splnenia zákonom ustanovených podmienok vykonal dňa 27.07.2016 hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti, pričom realizoval dokazovanie prečítaním výpovede obžalovaného z prípravného konania, výsluchom svedkyne W.. Y. Q., prečítaním výpovede svedka O. Q. z prípravného konania ako i prečítaním listinných dôkazov.

Obžalovaný sa na hlavné pojednávanie nedostavil, hoci o jeho termíne preukázateľne vedel, nakoľko dňa 11.07.2016 zobral na vedomie nový termín jeho konania. Obžalovaný doručil Okresnému súdu Nitra dňa 26.07.2016 „Žiadosť o presunutie termínu hlavného pojednávania“ s odôvodnením, že mu prišli do cesty neočakávané súkromné záležitosti, ktoré musí neodkladne riešiť a zároveň požiadal, aby súd nariadil nový termín hlavného pojednávania, najlepšie v prvej polovici augusta 2016. Súd nepovažoval písomnú žiadosť obžalovaného za dostatočný spôsob ospravedlnenia neúčasti na hlavnom pojednávaní, pretože tento bol v predvolaní, ktoré mu bolo doručené v skoršom štádiu trestného konania riadne poučený a rovnako tak bol upozornený na následky nedostavenia sa na súd bez dostatočného ospravedlnenia. Obžalovaný náležitým spôsobom nevysvetlil svoju neúčasť na hlavnom pojednávaní a žiadosť o jeho presunutie (správne o odročenie) termínu hlavného pojednávania nepodložil žiadnymi hodnovernými skutočnosťami.

V tejto súvislosti súd poznamenáva, že zo strany obžalovaného nešlo o prvý zmarený termín hlavného pojednávania, pretože tento už v predchádzajúcom priebehu trestného konania viackrát znemožnil súdu konať, a to či už svojou neprítomnosťou alebo zjavne predstierajúc, že chce využiť ustanovenie § 86 Trestného zákona, ktoré prezumuje využitie účinnej ľútosti práve pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy. Obžalovaný teda vedel, aké sú jeho povinnosti (najmä ospravedlniť svoju neúčasť riadne a včas, čo však neučinil ani v jednom v prípade) a rovnako poznal aj dôsledky vyplývajúceho z ich nesplnenia. Za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 252 Trestného poriadku súd vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného, vychádzajúc zo skutočností, že obžaloba mu bola riadne a včas doručená, obžalovaný mal vedomosť o termíne konania hlavného pojednávania, mal možnosť vyjadriť sa ku zažalovanému skutku v prípravnom konaní a vec bolo možné spoľahlivo objasniť aj v jeho neprítomnosti. Súd tak postupom podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku prečítal jeho výpoveď z prípravného konania a zistil, že obžalovaný pred vyšetrovateľom v prípravnom konaní využil svoje právo nevypovedať a ku skutku, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, sa nevyjadril.

Svedkyňa W.. Y. Q. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že skutočnosti uvedené v obžalobe sa zakladajú na pravde. V zmysle predchádzajúcich termínov hlavných pojednávanií sa v podstate dlh na výživnom obžalovanému vždy len zvyšoval o každý ďalší kalendárny mesiac, v ktorom nezaplatil výživné. Ku dňu hlavného pojednávania dlh na výživnom uhradený nebol, a tak, ako to súd obžalovanému vždy správne vypočítal, platí to, čo bolo uvedené dňa 11.07.2016, že obžalovaný by mal zaplatiť dlh na výživnom vo výške 558,52 eura. Toto sa však nestalo, peniaze neposlal, nedoručil a ani žiadnym iným spôsobom jej ich neodovzdal. Dodala, že obžalovaný sa k nej samotnej správa hrubo, o deti sa nezaujíma a nie je možné s ním komunikovať, pretože do veci platenia výživného zaťahuje záležitosti, ktoré s tým nijako nesúvisia. Uráža ju tvrdeniami, že má pochybnosti o tom, či je W. jeho synom a v podstate každým iným útokom voči jej osobe. Musela požiadať Úrad práce sociálnych vecí a rodiny o náhradné výživné, pretože inak by deti nemohla užiť sama, s ich výživou jej pomáhali a pomáhajú aj rodičia, pretože neplatením výživného sa dostala do zlej finančnej situácie a peniaze od otca na deti jej veľmi chýbali.

Z výpovede svedka O. Q. (otca svedkyne), prečítanej na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 263 odsek 1 Trestného poriadku súd zistil, že dcéra je odkázaná na jeho finančnú pomoc, nakoľko nie je schopná svoje deti užiť. Pokiaľ by jeho dcéru a jej deti neživil, dcéra by to sama nedokázala a ocitla by sa v núdzi. Nemal vedomosť, aký dlh má obžalovaný na výživnom. O deti sa však obžalovaný nestaral, ani ich nenavštevoval.

Z prečítaných listinných dôkazov, a to najmä z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 24P/52/2014, rodných listov detí, výpisu živnostenského registra, rozhodnutí Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany, správ o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch obžalovaného, ako aj zo správ o jeho povesti a odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný je otcom päťročnej dcéry Y. N. a dvojročného syna W. N., pričom jeho vyživovacia povinnosť voči oboch deťom stále trvá. Obžalovaný v kritickom období nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi, nebol vedený ako uchádzač o zamestnanie na Úrade práce, nie je majiteľom cenných papierov a nemá ani zriadený žiaden účet majiteľa cenných papierov, nemá ani žiadne iné majetkové práva a nevlastní motorové vozidlo. Za obdobie od júna 2014 nebol zamestnaný u žiadneho zamestnávateľa (naposledy v roku 2012), avšak z výpisu Živnostenského registra vyplynulo, že od 28.11.2008 je obžalovaný evidovaný ako živnostník. Z rozhodnutí Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany rezultovalo, že svedkyňa W. Y. Q. splnila podmienky, aby jej bolo vyplácané náhradné výživné na obe jej maloleté deti (pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.04.2015 vo vzťahu k W. N. a dňa 02.03.2015 vo vzťahu k Y. N.).

Po vykonaní dokazovania súd zhodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich súhrne nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán. Súd mal z vykonaného dokazovania jednoznačne za preukázané, že skutok sa stal tak, ako bolo uvedené v skutkovej vete obžaloby a vzhľadom na druh posudzovanej trestnej činnosti upravil v skutkovej vete obžaloby obdobie, v ktorom prichádzalo k neplneniu vyživovacej povinnosti až ku dňu vyhlásenia rozsudku a príkladne k tomu ustálil aj výšku zanedbaného výživného a následne nevyhnutne vyjadril, že v danom prípade sa jednalo o úmyselné zavinenie obžalovaného.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za to, že obžalovaný svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, pretože si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, teda oprávnenej osobe neposkytol všetko, čo je obsahom vyživovacej povinnosti a činom vydal oprávnenú osobu do nebezpečenstva núdze. Existenciu nebezpečenstva núdze preukazuje skutočnosť, že neplnením vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného dospela finančná núdza svedkyne W. Y. Q. do takej miery, že musela požiadať Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Topoľčany o vyplácanie náhradného výživného, čo jej aj bolo priznané právoplatnými rozhodnutiami tohto úradu. V nadväznosti na uvedené považuje súd za nevyhnutné zdôrazniť, že osoba, ktorá má vyživovaciu povinnosť, musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť v reálne možnej výške splnila bez ohľadu na to, či obžalovanému aktuálna životná situácia umožňovala príjmy v rozsahu, z akého sa vychádzalo pri určení vyživovacej povinnosti.

Obžalovaný sa ku samotnému skutku priamo nevyjadril, nakoľko v prípravnom konaní nevypovedal. V konaní pred súdom takisto nevypovedal, nakoľko súd vykonal hlavné pojednávanie za splnenia zákonných podmienok v jeho neprítomnosti.

Pozornosti súdu však neunikol postoj obžalovaného k zažalovanému skutku, keď sa na riadne nariadených termínoch hlavného pojednávania viackrát vyjadril, že má záujem dodatočne splniť vyživovaciu povinnosť a na tieto účely výslovne požiadal súd o poskytnutie takej lehoty, v ktorej by mohol existujúci dlh na výživnom zaplatiť. Zo spisu je celkom zrejmé, že súd jeho žiadostiam vyhovel v dňoch 25.04.2016, 04.05.2016 a 13.06.2016 a vždy súčasne obžalovanému dôsledne aj oznámil výšku dlhu na výživnom, ktorý bude potrebné preukázateľne zaplatiť, aby mohla nastať zákonom predpokladaná účinná ľútosť (§ 86 Trestného zákona).

V tejto súvislosti preto súd vo vzťahu k žiadosti obžalovaného o „presunutie“ termínu hlavného pojednávania zo dňa 27.07.2016 na iný, najlepšie augustový termín, konštatuje, že išlo len o ďalší jeho pokus o oddialenie termínu plnenia jeho vyživovacej povinnosti, a to zjavne bez právne relevantného dôvodu. V nadväznosti na takéto správanie obžalovaného je potom možné toto vyhodnotiť ako jednoznačne účelové, smerujúce k zmareniu všetkých možností poskytnutých mu súdom na dodatočné

splnenie vyživovacej povinnosti. Je tak nepochybné, že súd má zároveň nielen právo, ale aj povinnosť zamedziť takémuto konaniu obžalovaného, ktorým úmyselne zavádzal súd v otázke jeho skutočných možností, schopností a najmä snahy zaplatiť existujúci dlh na výživnom. Okrem toho, súd na vysvetlenie považuje za potrebné doplniť, že vlastný ústretový prístup vo vzťahu k opakovanému poskytnutiu dodatočnej lehoty na zaplatenie zanedbaného výživného bol obžalovanému poskytnutý z dôvodu, ktorý bol obžalovanému starostlivo a opakovane súdom vysvetlený. Tento spočíva v tom, že súd zastáva názor, že pri posudzovaní a vyhodnocovaní záujmu spoločnosti na zákonom a spravodlivom potrestaní páchatel'a trestného činu zanedbania povinnej výživy a záujmu spoločnosti na riadnej výchove a výžive maloletých detí, má druhý spomenutý záujem prednosť a jeho naplnenie je (nielen) pre súd dôležitejšie a cennejšie. Inými slovami vyjadrené, spoločnosť by mala uprednostniť možnosť dodatočného splnenia vyživovacej povinnosti pred trestaním páchatel'a tohto trestného činu, pretože osoba oprávnená prevziať finančné prostriedky prináležiace dieťaťu/deťom titulom výživného od povinnej osoby/obžalovaného ako aj dieťa/deti samotné sa tak domôžu svojich práv a je to pre ich výživu prospešnejšie než odsudzujúci rozsudok. Uprednostnenie tohto záujmu však automaticky neznamená, že sa obžalovaný bude splneniu vyživovacej povinnosti donekonečna vyhýbať, prípadne že sa nad zjavne neprimeranú mieru budú glorifikovať práva obžalovaného a ustanovenie § 86 Trestného zákona, pretože by to inak znamenalo, že práva dieťaťa/detí a uspokojovanie jeho/ich základných životných potrieb budú významne ohrozené.

V súvislosti s hodnotením celkového postoja obžalovaného nie je tiež možné ponechať bez povšimnutia aj jeho správanie k vlastným deťom, čo preukazuje frekvencia jeho styku s nimi, keďže sa vôbec nezaujíma o ich duševný a telesný vývoj. Nad rámec uvedeného súd dodáva, že obžalovaný v priebehu trestného konania manifestoval, že dlh na výživnom neuhradil práve z dôvodu, že je presvedčený, že matka by mu bránila v styku s deťmi. Podľa názoru súdu plnenie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom nemožno za žiadnych okolností podmieňovať umožňovaním styku zo strany matky, pretože ide o povinnosť, ktorá vyplýva každému rodičovi priamo zo Zákona o rodine a trvá až dovtedy, kým dieťa nedosiahne plnoletosť alebo sa samo nedokáže živiť. Okrem toho, deti nie sú a nesmú byť prostriedok, ktorý bude obžalovaný svojvoľne používať na ventilovanie vlastnej frustrácie z rozpadnutého vzťahu s matkou detí, prípadne na to, aby sa matke jeho detí mstil. Tieto základné pravidlá spoločenského správania a rodinného života by si mal obžalovaný uvedomiť a ako dospelý, pričítaný a zodpovedný jedinec by sa nimi mal riadiť, pretože ako jeden z biologických rodičov nesie tiež zodpovednosť aj za výchovu, nielen za výživu detí.

Z výpovede svedkyne W. Y. Q. mal súd za preukázané, že obžalovaný skutočne v kritickom období neplatil výživné na dcéru Y. a syna W., hoci k nim mal rozhodnutím súdu stanovenú výšku vyživovacej povinnosti.

Výpoveď tejto svedkyne však nebola jediným, samostatným usvedčujúcim dôkazom, pretože súd jej výpoveď vyhodnocoval aj v kontexte ďalších dôkazov, teda aj z právoplatného súdneho rozhodnutia, z ktorého obžalovaný bezpečne vedel, že vyživovacia povinnosť mu bola určená a v nadväznosti na túto podstatnú skutočnosť obžalovaný vedel aj to, komu, kedy, koľko a akým spôsobom má platiť výživné, pričom napriek tomu tak nerobil. Nielenže matke detí pravidelne neplatil, ale ani nevyvíjal žiadnu aktivitu, ktorá by smerovala k uspokojovaniu potrieb jeho detí.

Ďalším nepochybným usvedčujúcim dôkazom, ktorý preukazuje vinu obžalovaného je aj výpoveď svedka O. Q., otca svedkyne W. Y. Q. (matky maloletých detí), ktorý v prípravnom konaní vypovedal, že svoju dcéru a jej deti živí, nakoľko by sa ocitla v núdzi a nedokázala by svoje deti užiť.

V neposlednom rade, nepochybným a zároveň usvedčujúcim dôkazom, ktorý bez dôvodných pochybností preukazuje vinu obžalovaného, sú aj rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany, na základe ktorých bolo matke vyplácané náhradné výživné na obe jej maloleté deti. Súd tak nemal dôvod pochybovať o období neplnenia vyživovacej povinnosti a keďže obžalovaný nepredložil žiaden doklad o splnení si tejto povinnosti, pre súd zostala nepochybná i výška zanedbaného výživného, ktorú súd v priebehu konania upravil, nakoľko svedkyňa W. Y. Q. oznámila, že exekútor vymohol pomernú časť tohto výživného. Zvyšnú časť zanedbaného výživného súd nemal problém vypočítať, keďže táto pozostávala zo zročného výživného za rok 2014, kde vychádzal súd z výšky životného minima príslušného kalendárneho roka (konkrétne zo sumy, ktorá predstavuje 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa podľa osobného predpisu), ktorú sa na základe exekúcie nepodarilo vymôcť a zročného výživného v roku 2016.

Zo všetkých týchto dôvodov súd uznal obžalovaného vinným zo spáchaného skutku tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, vrátane jeho správnej právnej kvalifikácie.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného poriadku, pričom bral do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Súd prihliadol na osobné pomery páchatel'a, keď zistil, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný. Do spáchania skutku bol priestupkovo prejednávaný iba raz, keď sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu voči rodine matky jeho maloletých detí, za čo bol postihnutý pokutou vo výške 15 eur. Z vyššie uvedeného vyplýva, že obžalovaný viedol pred spáchaním skutku riadny život. Z miesta bydliska nebol bližšie hodnotený, avšak s poukazom na opakované problémy s doručovaním písomností a zabezpečením účasti na súdom nariadených úkonoch bolo zrejmé, že má problémy nájsť si stále bydlisko. Z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona súd prihliadol na to, že viedol pred spáchaním skutku riadny život (písmeno j/) a z príťažujúcich okolností uvedených v § 37 Trestného zákona súd u obžalovaného žiadne nezistil.

Z hľadiska zavinenia vyhodnotil súd konanie obžalovaného podľa § 15 písmeno b) Trestného zákona, teda že konal v nepriamom úmysle, kedy vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom a pre prípad, že také ohrozenie alebo porušenie spôsobí, bol s tým uzrozmenný. V danom prípade nebolo možné konanie posudzovať ako nedbanlivostné konanie v zmysle § 16 Trestného zákona, pretože samotný obžalovaný svojou pasivitou, respektíve nečinnosťou sám vyvolal nebezpečenstvo núdze, do ktorého vydal oprávnené osoby (syna a dcéru) a nezamedzil, aby takýto následok vôbec vznikol. Súd takto ustálil, že obžalovaný bol uzrozmenný s takouto situáciou a vedel, že v dôsledku svojej ľahostajnosti, ale i zlej finančnej situácie svedkyne, celkom zjavne nastane takýto stav odkázanosti oprávnených osôb. Tento záver vyvodil súd z postoja obžalovaného, ktorý aj napriek tomu, že mal a aj v súčasnosti má možnosť dosahovať príjmy, či už zo závislej činnosti (ako pedagóg, vzhľadom na jeho vysokoškolské vzdelanie) alebo ako samostatne zárobkovo činná osoba (živnostník), neprejavoval snahu pravidelne si plniť vyživovaciu povinnosť. Negatívny vzťah obžalovaného voči svedkyňi W. Y. Q., ale aj voči členom jej rodiny, jeho hrubé a agresívne správanie sa odzrkadlili aj v jeho prístupe plniť si vyživovaciu povinnosť, čo je absolútne neprijateľné a samozrejme tiež absolútne nesprávne, predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že deti nemajú a nesmú slúžiť obžalovanému ako prostriedok na ventilovanie jeho nezvládnutého vzťahu k matke jeho detí a rozhodne nemôžu byť dôvodom a ani príčinou na neplnenie zákonnej povinnosti vyživovať iného.

Berúc do úvahy okolnosti uvedené v § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného zákona, ako aj všetky okolnosti prípadu, dospel súd k záveru, že tak v oblasti generálnej, ako aj individuálnej prevencie bude v prejednávanej veci účel trestu dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok, teda na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Vzhľadom na to, že boli splnené podmienky uvedené v § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, súd obžalovanému výkon tohto trestu podmienene odložil a v súlade s § 50 odsek 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok, spoločne s uložením primeranej povinnosti v zmysle § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona, aby dlžné výživné v tejto skúšobnej dobe zaplatil podľa svojich schopností a možností. Takto uložený trest má podľa názoru súdu splniť nielen výchovný účel, ale predovšetkým prinútiť obžalovaného, aby viedol riadny život, zaplatil dlh na výživnom v skúšobnej dobe a odvrátil tak prípadnú hrozbu výkonu trestu odňatia slobody. Súd určil obžalovanému krátku skúšobnú dobu aj z toho dôvodu, že dlh na výživnom nepredstavuje vysokú sumu, ale tiež s poukazom na jeho doterajší bezúhonný spôsob života.

V súvislosti s ustálením výšky zaostaleho výživného, ktoré bude mať obžalovaný povinnosť zaplatiť k rukám matky, rozhodol súd s poukazom na vykonané dokazovanie tak, že za preukázané obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti vznikol obžalovanému dlh na výživnom k rukám matky detí celkovo 558,52 eura a to nasledovným postupom výpočtu:

na dcéru Y.

v v období od 01.05.2016 do 31.05.2016 - sumu 80 eur

v v období od 01.06.2016 do 30.06.2016 - sumu 80 eur

v v období od 01.07.2016 do 31.07.2016 - sumu 80 eur (splatné do 15-teho dňa v mesiaci)

celkovo v sume 240 eur,

na syna W.

v v období od 26.05.2014 do 24.09.2014 - sumu 108,52 eur (4 mesiace po 27,13 eur)
v v období od 01.05.2016 do 31.05.2016 - sumu 70 eur
v v období od 01.06.2016 do 30.06.2016 - sumu 70 eur
v v období od 01.07.2016 do 31.07.2016 - sumu 70 eur (splatné do 15-teho dňa v mesiaci)
celkovo v 318,52 eura.

Po spočítaní celkových súm na obe deti (240 eur a 318,52 eur), kde súd za jednotlivé obdobia zohľadnil aj výšku sumy životného minima, dospel k záveru, že celkový dlh predstavuje sumu 558,52 eura, ktorú mal zaplatiť obžalovaný k rukám matky detí.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Nitra), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Nitre. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.